

væsentlig ud paa, at, medens efter Folkethingets Vedtagelse den Beslutning, som Repræsentantskabet maatte fatte om Ophøret af Justitsministeriets Tilsyn, uden videre skulde medføre, at ogsaa de i §§ 4 og 5 ommeldte Forpligtelser og Begunstigelser for Selskabet skulde bortfalde, har Landsthinget formeent at burde stille Repræsentantskabet mere frit i Henseende til denne Beslutning, hvorimod det har forbeholdt Rigsdagen, naar en saadan Beslutning foreligger, Afgang til at tage under Overveelse, hvorvidt disse Forpligtelser og Begunstigelser skulde ophøre samtidig med Justitsministeriets Tilsyn. Det vil være i det ærede Things Erindring, at Udvalget ved Sagens 2den Behandling eenstemmig indstillede at lade § 7 udgaa af Lovforslaget, men at det ikke deri fik Medhold af Things Majoritet, og det har derfor, saaledes som Sagen nu foreligger, kun været Gjenstand for Overveelse i Udvalget, hvorledes den Forandring, Landsthinget har foretaget, stiller sig i Forhold til, hvad der her af Majoriteten blev vedtaget. Det har da ikke kunnet være tvivlsomt for Udvalget, at den Endring, der er foretagen af Landsthinget, absolut gaaer i den Retning, som Majoriteten heri Thinget har erklæret sig for, og idet jeg derfor paa Udvalgets Vegne erklærer, at vi høre os for, hvad der er vedtaget af Majoriteten, troer jeg ogsaa, at den Minoritet, som ved Sagens 2den Behandling stemte for vort Forslag, uden Betænkelse kan gaae ind paa den Forandring, Landsthinget har foretaget, der unægtelig ogsaa er en virkelig Betyggelse for Pantehaverne, og derfor maa antages at ville virke heldigt paa Kjøbstadernes Creditforhold i det Hele. Jeg skal altsaa tillade mig paa Udvalgets Vegne at foreslaae det høie Thing at vedtage Lovforslaget i den Form, hvori det er kommet fra det andet Thing.

J. A. Hansen: Det har været mig meget kjært at see denne Indstilling fra det ærede Udvalg. Som den ærede Ordfører nylig forklarede, meente Udvalget ved 2den Behandling af Sagen at maatte meget væsentlig modificere den Ret, der ved Lovudkastets § 7 tilsigtedes givet Repræsentantskabet til efter 10

Mars Forløb at frigjøre sig for Justitsministerens Tilsyn, men den Forandring, der er foregaaet i Landsthinget, gaaer endnu videre i modsat Retning af den, det ærede Udvalg under Sagens 2den Behandling meente vilde være den rette. Jeg stod dengang imod det ærede Udvalg og bad Thinget om at fastholde § 7, saaledes som den foreslaa i Lovudkastet, men den Forandring, som er skeet, gaaer, som sagt, noget videre i den Retning, jeg har antaget for den rette, og jeg kan derfor ikke andet end udtale, at det er mig meget kjært at see den Forandring, Landsthinget har foretaget. Jeg maa derfor fra mit Standpunkt tilraade Thinget at vedtage Lovudkastet uforandret, saaledes som det foreligger.

Winther: Med Hensyn til Hovedsagen vilde jeg udtale mig i samme Retning som den ærede sidste Taler, og jeg skal derfor indskrænke mig til at slutte mig til hans Anbefaling af Loven. Der var imidlertid i den ærede Ordførers Motivering et Punkt, som jeg ikke vil lade staa uomtalt. Han berørte nemlig, at det, der nu er vedtaget, var til Betyggelse for Pantehaverne, og jeg er ganske enig heri, forsaavidt man forudsætter, at den Representation, der til den Tid kan være, ikke selv skulde være Betragtninger, der være betryggende nok for Pantehaverne, hvad jeg imidlertid ikke tvivler om. Det er overhovedet denne Omsorg for Pantehaverne, som jeg ikke finder er paa sin Plads i disse Love. Pantehaverne ere efter min Mening et Slags Folk, som mindst af Alle trænge til Omsorg fra det Offentliges Side; de vide godt at stytte sig selv, og derfor kan man trygt overlade denne Omsorg til dem selv. Det er imidlertid ikke hermed min Mening at ville modsætte mig Loven. Dengang denne Sag sidst var for her, var det mig ligegyldigt, hvad enten Paragraphen blev staaende eller ikke, og jeg kan altsaa ikke have noget imod, at den nu bliver sat ind igjen. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Thinget.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattedes